

Каломановъ. Влѣзъ!

V

(Влиза Лили Бърмова).

Бърмова. (Като вижда стаята—смушава се).

Каломановъ. Пакъ ли абонати носишъ?

Бърмова. Да.

Каломановъ. Да не сж като вчерашнитъ?

Бърмова. Какъ, като вчерашнитъ?

Каломановъ. Не се преструвай, де! Азъ всичко чухъ.

Бърмова. Какво си чулъ?

Каломановъ. Нали се обясни на голѣмия художникъ въ любовъ?

Бърмова. Щомъ знаешъ — защо питашъ?

Каломановъ. И ти си била като всички жени, а пъкъ азъ мислѣхъ. . .

Бърмова. Зеръ ти не си като другитъ мъже!

Каломановъ. Въ всѣкой случай не бихъ съблазнилъ любовницата на другаря си.

Бърмова. Не ме карай да си отварямъ устата, че. . .

Каломановъ. Никога! Никога не съмъ съблазнявалъ. . .

Бърмова. А когато се обясни въ любовъ съ сестрата на Геле?

Каломановъ. То е друго. Тя бѣше свободна.

Бърмова. А ти свободенъ ли бѣше?

Каломановъ. Азъ?